

Latvian

№ 21 • 1965



Elektrifikācija ir komunistiskās sabiedrības ekonomikas pamats.

No PSKP CK Rīkojuma par Latvijas PSR elektrotīklu modernizāciju 88. gadsimam.
1. Mēģinājums.

(VALMIERAS SARUNAS)

Kad priekšā kļuva skaidri redzams ceļa pagrīziens, kas veda uz Valmieras stikla šķiedras rūpnīcas būvlaukumu, Dadzis ar ierastu kustību iekārās mašīnas priekšējā sēdekļa atzveltnē un lītišķi paziņoja:

— Tūlīt sāks kratīt...

Mēs, kas viņu pavadījām šai kārtējā šefības braucienā, ar apskauzamu ātrumu un vienprātību atkārtojām viņa žestu un, ne visai sekmīgi tēlodami vienaldzību, gaidījām pirmo grūdienu. Gaidījām līdz tam mirklim, kad «Gaziks» apstājās pie nelielas pagaidu ēkas, kur atrodas celtniecības iecirkņa vadība.

— Savādi... — mazliet apmulsis, telca Dadzis. — Cik atceros, vēl pirms dažiem mēnešiem šeit bija grūti iebraukt. Un tagad, paskaties tikai — asfalts! Patīkami...

Bet patīkams bija ne tikai tas. Patīkams bija arī pie sienas piespraustais to cilvēku saraksts, kam visā drīzumā būs jāsaņem dzīvokļi jaunā 24 dzīvokļu ēkā. Sarakstā bija minētas tieši 24 ģimenes. Taču vispatīkamākais tomēr bija pats būvlaukums. Ar pirmo acu uzmetienu varēja manīt, ka pēdējos mēnešos te ir daudz padarīts, un aina, kas paverās skatienam, bija tik iespaidīga, ka mūsu mākslinieks nekavējoties ķērās pie zīmuma un papīra. Rezultātu var redzēt tepat šai lappusē.



— Nu tad sacentīsimies 4 m³ klasē!

Ē. Oja nim.

Tūkstoš mēles

Cik īsti mēles vajadzīgas kolhoza priekšsēdētājam? Pirms kāda pusgada šāds jautājums, šķiet, nemaz nevarēja rasties. Toreiz, kad lauku darbajaudis uzņēmās sociālistiskās saistības, viss bija ļoti vienkārši — katram pietika ar savu personīgo, tā teikt, dabiskā ceļā iegūto mēli.

Ar vienu vienīgu mēli tad itin labi iztika arī Dobeles rajona kolhoza «Priedula» priekšsēdētājs Dambergs. Mēlei taču, kā zināms, nav kauļu! To var locīt uz visām pusēm. Un b. Dambergs ar vieglu sirdi izmantoja savu runas orgāna spējas. Viņš solīja, apņēmās, uzņēmās saistības...

Saistības nebija peļamas. Taču pat vislabākajām saistībām piemīt viena nepatīkama īpašība: lai tās izpildītu, nepieciešams prasmīgs, neatlaidīgs, diendienā veicams darbs. Šo mazo āķīti priekšsēdētājs acīm redzot bija atmirsis.

Un, lūk, paviršas, nemākulīgas saimniekošanas dēļ no 466 šajā gadā dzimušiem sīvēniem «Priedulā» nobēdzās 171. Līdz pirmajam septembrim kolhozs bija izpildījis tikai 14 procentu no galvas pārdošanas gada plāna. Arī piena ieguve, salīdzinot ar pērno gadu, šeit samazinājusies par tūkstošiem kilogramu...

Kalendāra lapas nobirst cita aiz citas. Tuvojās diena, kad būs jāatskaitās par saistību izpildi. Un te nu priekšsēdētājam neatliek nekas cits kā vien iesākt pētīt: cik tad īsti mēles vajadzīgas, lai izkultos no šādas ķibeles?

Pie kādiem secinājumiem b. Dambergs nonāks sava pētījuma gaitā, pagaidām nevar zināt. Tomēr, lai cilvēks vēltīgi nelauzītu galvu, drošības pēc pateiksim priekšā: šādos gadījumos pat tūkstots mēles nespēj aizstāt vienu vienīgu raupju roku, ko vada karsta sirds un vēss prāts.

A. LOKS



Taču Dadzis nebūtu Dadzis, ja viņš apmierinātos ar pirmo skatienu. Viņš uzmanīgi paskatījās vēlreiz — un bija spiests atzīt, ka 43. celtniecības pārvalde, kas ceļ Valmieras stikla šķiedras rūpnīcu, septiņu mēnešu darba uzdevumu veikusi tikai par 69 procentiem.

— Hm! — Dadzis dziļdomīgi telca.

— Hm! — pievienojāmies arī mēs. — Bet kāpēc?

— Lūk, tāpēc! — kāds pēkšņi atbildēja.

Mēs paskatījāmies cits uz citu — nē, neviens no mums to nebija teicis. Visapkārt arī nebija neviena, kas varētu būt teicis šos nozīmīgos vārdus.

— Kas to telca? — Dadzis bēdžot strupli noprastlāja.

— Es telcu. Un tad? — atbildēja tā pati balss, kura, kā mums visiem likās, nāca kaut kur no apakšzemes.

— Tas noteikti būs kāds zemes gars, — sacīja viens no mums, kas kādreiz bija studējis mitoloģiju.

— Nē, tas esmu es! — trešo reizi atskanēja noslēpumainā balss, un pēkšņi netālu no mums no zemes iznīra vispirms lāpsta, tad divas rokas, kas to cieši turēja, un tad arī galva žokeļcepurē.

«Dadža» konsultācija

Izdruktājam! Vai tālrunis, ko Silmales pasta izcēlis pārkārta Rūpniecības rajona sakaru nodaļu vidū ar tāli noplūstiem un apslimigiem darbiniekiem?

Atbilde: jā, tālrunis, Viņu savstīdīga darbu raksturo arkojoši rādītāji.

Pirmkārt — telegramu saņemšanu Silmales pasta adresētiem garanti prastai divu nedēļu laikā. Tā teikt — ap Mārtiņiem nosūti, ap Mikējiem bāt.

Otrkārt — pasta darbinieki arī nepārkārta, operācijā ar uzdevumiem, ja telegrama adresētais Lukša, novam, to piegādā Kupriļņovam vai arī otrādi. Tāpēc katru telegrama Silmales ir (tad) nūti-kums, kurā pēc tam atceras mēnešiem ilgi.

Treškārt — nu, nebūsim aizmānīti un nepie-mīnāsim pārstāvējamību, kļūda. Arī tāpat laulā-jam jau būs skaidrē, cik ievērojami darbinieki sēd Silmales pasta.

Dr. BINEPE



Tikai tagad levērojām, ka plašais laukums, kura vienā malā mēs stāvējām, bija no vienas vietas izraknāts ar nelīdām, bet diezgan dziļām bedrēm, kurās šad un tad pazībēja lāpstas.

— Ko jūs te darāt? — mēs jautājām.

— Roku bedres pamatiem! — viens žokejpurē atbildēja. — Seit būs cehs, liels cehs — 1,7 ha platībā. Taču ceham, kā jūs saprotat, vajadzīgi pamati. Un tiem vajadzīgas bedres. Skaidrs?

— Ne visai, — mēs atbildējām. — Kā pēc tad jārok ar lāpstām?

— Tāpēc, ka te ir vajadzīgas bedres, nevis tranšejas. Ar parasto ekskavatoru tās rakt nevar. Var tikai ar mazo «Belarus».

— Redziet nul — kāds no mums prēcīgi iesaucās.

— Es neredzu! — mūsu sarunu biedrs atteica. — Neredzu, jo tāda mums vienkārši nav. Tāpēc jārok ar lāpstām. Un tas, saprotiet paši, nebūt nesekmē būvdarbu grafika izpildi. Arī mazo celtņu tikpat kā nav...

— Tas gan... — mēs plekrtām. — Bet kas tad...

— Tresta «Būvmehānizācija» Cēsu iecirknis, kur priekšnieks — b. Kaspars-Justs. Viņam ir 8 celtņi, taču mūsu būvlaukumā no tiem strādā tikai viens, bet vajadzīgi vismaz trīs. Vai tagad ir skaidrs?

— Skaidrs! — atbildējām.

— Tā lūk! Dziļāk vajag skatīties...

Mēs nolēmām ieskatīties dziļāk un tādēļ uzkāpām uz kāda nesen pabeigta ceha jumta. No turienes bija redzams, ka vairākas bedres jau betonē.

— Ko darīs pēc tam? — paaugstinājāmies.

— Uzstādīs kolonas, — mums atbildēja. — Pavisam būs 142 kolonas.

— Tās nu gan laikam būs milzīgas! — teica Dadzis. — Vai varētu kādu no tām apskatīt?

— Iespējams, ka to varētu, — atbildēja speciālists, ar kuru mēs šai brīdī sarunājāmies, — bet tikai ne pie mums...

Mēs gandrīz jau apvainojāmies par šādu neuztīcību.

— ...mums šo kolonu nemaz nav, — speciālists turpināja. — Tās jāražo Garkalnes dzelzsbetona rūpnīcā. Uzstādīšanu mēs jau varētu sākt, bet kolonu nav. Un tas nozīmē...

— ...ka ar plānu atkal būs grūtības! — reizē aisaucāmies mēs.

— Protams. Bet tas nav vienīgais kavējumu iemesls. Sava daļa atbildības jānes arī

projektētājiem, kas nodod projektus ar nokavēšanos, tā ka mums neatliek laika tos pat lāgā apskatīt. Tūlīt jāsāk celt.

— Tātad, — mēs mēģinājām precizēt, — jūs pat nespējat izpētīt kā nākas, kas ir paredzēti projektos?

— Jā, bet toties mēs ļoti zinām, kas tanis nav paredzēts, — speciālists atbildēja.

— Piemēram, administratīvajai ēkai nebija paredzēti pat griestu apmetums.

Sai brīdī mēs nolēmām vismaz domās nopemt cepures, jo projektētāju rīcība mums atgādināja seno spartiešu skarbo vienkāršību.

— Toties visā ēkā bija ielānotas parketa grīdas, — mūsu pavadonis turpināja.

Mēs neuzdrošinājāmies uzlikt cepures atpakaļ galvās, jo parkets savukārt atgādināja mums spožos Ludviķa XIV laikus.

— Griestus mēs tomēr apmetām. Un, tā kā tas nekur paredzēts nebija, par šo darbu mums tā arī nesamaksāja.

Mēs nopūtāmies.

— Sīkums, bet celtniecībā katra kapelka dārga. Nu, nekā. gan iztiksim. Griesti ir apmetti — un ar to pietiek... Tas pats bija arī ar termoizolāciju: sakaņā ar projektu būtu jālieto putu silikāts, bet mēs to pat redzējuši neesam. Liekam izdedzus, kas ar visu

atvešanu izmaksā dārgāk, nekā ir paredzēts. Laikam starplība būs jāsedz pašiem...

Mēs saskatījāmies un neteicām nekā. Tad viens no mums, lai pārtrauktu neērtu klusumu, apjautājās, vai te kaut kur nevarētu nomazgāt rokas.

— To gan ne, — viņam atbildēja.

— Odsensvads vēl nav kārtībā. To celj tas pats trests «Būvmehānizācija», bet viņiem šeit nav ne speciālistu, ne arī vajadzīgo mehānismu odsensvada izmēģināšanai. Tas pats ir ar drenāžu, ar kanalizāciju, ar dzelzceļa plevadlīniju. Šo darbu plāns pēdējos mēnešos veikts caurmērā par 50—60 procentiem.

Padzirdējuši par dzelzceļu, mēs pareizi secinājām, ka arī atpakaļ mums būs jābrauc ar mašīnu, un devāmies pie tās.

Gājām klusēdami. Negribējās runāt par sīkumiem — piemēram, par kaprona logu rokturēm, ko kopā ar rāmjiem atsūta Rīgas kokapstrādes kombināts Nr. 2 un kas nolūst drīz pēc pirmās saskares ar skarbo realitāti. Protams, mēs sapratām, ka tas tomēr ir sīkums.

Gribējās runāt par ko citu, un proti — par to, ka jaunceltņi, kas atrodas sevišķi uzskaitē LPSR Celtniecības ministrijā, varētu labāk apgādāt ar mazo mehānizāciju. Varētu savlaicīgi nodot projektus. Savlaicīgi plegādāt betona konstrukcijas...

Par to gribējās un gribas runāt. Bet, reālisti būdami, mēs uzskatām, ka būs daudz lietderīgāk, ja par to vispirmām kārtām vairāk domās, runās (un arī darīs) tie, kam visas šīs lietas jāpārziņa. Lai baidzot celtnieki (un ne tikai viņi) varētu pasācīt, ka darbs ir padarīts.

V. MIKS



— Kāpēc sākt būvot apkārt kokam?

— Kad sākām, tad jau vēl koka nebija.

E. Ruzmova zīm.

FAKTI

UN ...



Nesen man gadījās apciemot Murmansku — vienīgo līelpilsētu aiz planētas polārā loka. Biju atbraucis paklaņot pa Kolas pussalu, iepazīt tās skarbo, īpatnējo dabu un cilvēkus, kas pāris desmit gados izveidojuši tundra varenus sociālistiskās industrijas un kultūras centrus.



Acīm redzot, gribēdami mazliet padziļoties ar savu pilsētu, vietējie žurnālisti ietelca man pusdienot «Arktikā». Tik nenozīmīgu apstākli, protams, varētu noklusēt, ja vien minētajā restorānā es nebūtu ievērojis virieti, kas vēlāk kļuva par leģanstu šo rindīņu uzrakstīšanai.

Virietis — saukšm viņu par «nepazīstamo» — ik dienas sēdēja pie tā paša galdiņa, pāri iztūkstotajiem šķīvjiem un pa pusē izsūktajām šnābja pudelei raudzīdāmies cigaretes dūmos. Viņš bija ģērbies ar nevērigu eleganci, un viss viņa izskats lika secināt, ka citas nodarbošanās, izņemot kvernēšanu krogā, viņam vispār nav ...

Tikai pēdējā vakarā pirms aizbraukšanas no Murmanskas es gluži nejauši par šo vīru kaut ko uzzināju.

— Ir gan posts ar tiem cilvēkiem, — runīgs viesmīlis man pačukstēja un pāri plecam pablenza uz nepazīstamo. — Tup te no rīta līdz vakaram ... Sūc un sūc ... Interesanti, vai šie arī mājās tāpat dzīvo?

— Mājās? Tātad pilsonis nav vietējais?

Viesmīlis uzmata man tādu skatienu, it kā šaubītos, vai esmu pie pilna prāta.

— Esat gan jūs ... Jociņš! Tas taču ārzemnieks. No avīzes. Korespondents, vai ... Es tikai nesaprotu, kādas korespondences var sacerēt, nerādāties nekur ārpus restorāna un viesnīcas!

Jāatzīstas, arī man tas nebija īsti saprotams. Taču ledziņnāties

problēmā nebija vajās. Jaunu tēspaidu plūsma pieauga ar katru dienu, un drīz vien nepazīstamais šķita galīgi aizmirsts.

Atcerējos viņu tikai tad, kad, atgriežies Rīgā, sāku pārlasīt savas ziemeļu piezīmes. Tagad ārzemju korespondenta rīcība nelikās valrs tik nesaprotama. Situācija, kurā viņš bija iekļuvis, tēlojās apmēram tā.

... Bosa kabinetā iesaukts viens no redakcijas nadzīgākajiem zibepzeļļiem.

— Paklau, puis, — viņam saka, — tu brauksi uz Padomijas ziemeļiem un, ja vien tavs smadzeņu pods nav pildīts ar griķu biezputru, pats zināsi, ko tur meklēt. Drošības pēc tomēr ieteiksim dažus tematiskus: «Vergu darbs», «Lielceļa laupītāji», «Rindā pēc maizes», «Nebrīvība» ...

Situācija tiešām neapskauzama! Kur lai rauj tādus faktus? Bet zibepzeļlis nav pirmo reizi ar pipi uz jūmta. Viņš zina, ka, izsūcot dienā divus trīs pusstopus, pa naktīm mēdz rādīties vismelnākie murgi. No tiem tad arī vajadzības gadījumā var smelties nepieciešamo informāciju.

Un tomēr, jāsaka, gluži veltīgi cilvēks riskēja! Faktus bosa iecerētajiem tematikiem varēja sameklēt, arī tik traki nepārslogojot aknas ...

Lūk, piemēram, Mončegorskas vecākie ledzīvotāji, tie, kas pirms divdesmit pieciem gadiem lika



bija nokvēpis tikpat meins kā viņi. Reiz kombinātā sāka strādāt jauna kastere, ieraudzījusi galvenā metalurga apliecību melnās muskulotās rokās, viņa atteicās aizdomīgajam subjektam izmaksāt algu, kamēr noskaidrosies, kā viņš pie šīs apliecības ticis ...

Spoži, vai ne? Pat augsti kvalificētam inženierim jāvergo bez maksas kā nēģerim dienvidu štāt ... Stop! Salīdzinājums neder. Bet citādi bosa tāds faktiņš būtu patīkamāks par tīru balzāmu. Daudz mazāk viņam, protams, patīktu dzirdēt, ka anekdotiski gadījumi arī Mončegorskā notiek visai reti. Toties entuziasti — tādi kā bijušais kombināta galvenais metalurģs — šeit ir gluži parasta, tipliska parādība. Un tieši patēlcoties šiem entuziastiem, jaunais uzņēmums un jaunā pilsēta aiz polārā loka kļuvuši par tehniskā progressa un augstas sadzīves kultūras iemiesojumu!

Un tagad par laupītājiem. Tie acīm redzot nepieciešami bosa, lai pierādītu, ka mežonīgajos Krievijas ziemeļos valda haoss un tikumu pagrimums. Fakti? Kur gan citur tos meklēt, ja ne tundra ...

Patiesi, kurā katrā tundras novadā var sastapt tēlus, kas šķiet izkāpuši talsni no burlaku romānu lappusēm. Tie ir lielāko tiešu prāva auguma bārdalot garos stulmu zābakos, vatepos un nobružātās brezentā jakās. Sarkanas, vēja sasprēgājušās rokās viņi vīcina smagu spēki vai āmuru, kas atgādina senlaicīgu kaujas cirvi. Vārdus sakot, šos tipliskos lielceļa laupītājus atliek tikai nofotografēt un nekavējoties ļaut kājam vajāt! Citādi, kas zina, vai izcilaiss fotodokuments jebkad nokļūs uz bosa galda ...

Ja nu kājas atz ballēm tomēr neklāusitu, tad pašsardzības nolūkos ieteicams steldzami sameklēt ... labā toņa mācību grāmatu. Jo diez vai vēl kaut kur pasaulē sastopama tik smaika pieklājība kā šeit, bārdaino geologu vidū. Un ja arī pēc šī pārsteiguma kājas vēl nebūtu atzīlbušas, nav liela nelaime. Tundras dziļi izlūki pa radio sazināsies ar savu štābu un negaidītajam clemīgam drīz atsūtīs pakal ... helikopteru!

Tā. Nu, liekas, vēl jāsgādā fakti par «rindām un badu». Lai šo uzdevumu izpildītu, pat nekur nav jābrauc. Ikvienā Kolas pussalas pilsētā var atrast vajadzīgo, tā teikt, pilnā komplektā. Pallelas rindas te drūznējās daudzos veikālos un ple daudzām kioskiem.

Sajos veikālos un kioskos pārdod ... grāmatas — mūsu gara maizi. Starp citu, Murmanskas apgabala ļaudim šajā ziņā acīm redzot piemīt neremināma ēstgriba. Tāpēc ciema bibliotekā jums šeit bieži vien



nosauks vietējo ledzīvotāju skaitu tikpat precīzi kā ciema padomē!

Un pēdīgi vēl par «nebrīvību». Arī tā nekur tālu nav jāmeklē. Lūdzu, tepat uz ielas ir kliežošs fakts. Kāds pilsonis nometis papirosu uz ietves vai apstādījumu zālajā maurā. Viens mirklis, un brīvība jau ierobežota. Turklāt — ak šausmas! — to izdarījuši bērni, skolēni. Viņi kaut ko aizrādījuši pieaugušam cilvēkam! Un, iedomājieties, nabaga «brīvības celnitājs» spiests ... ņemt šo aizrādījumu vērā.

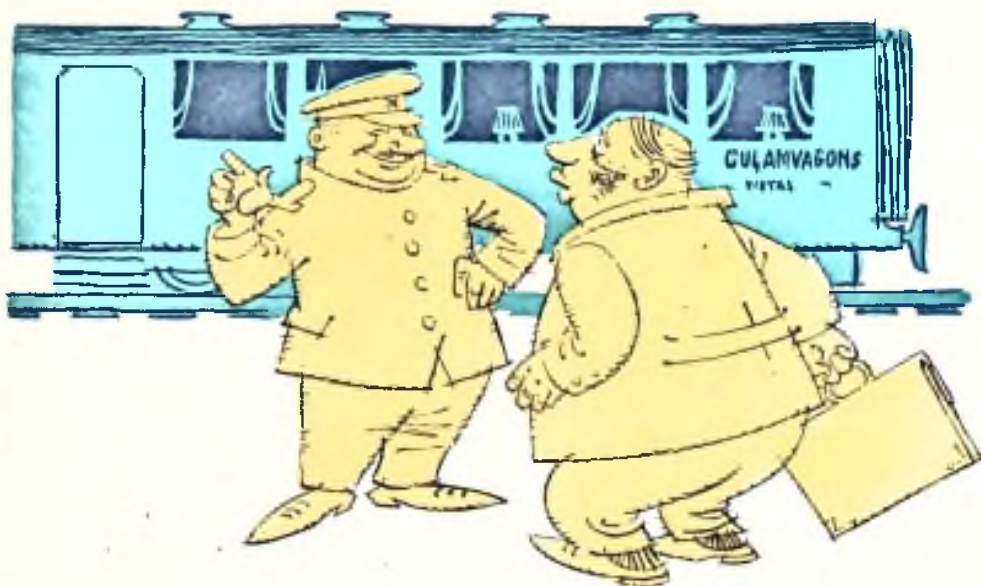
... Kā redzat, fakti netrūkst. Taču, diemžēl, nevienam no tiem boss laikam neņemtu pretī. Bet, ja patiesi fakti neder, tad atliek vienīgi meklēt «erzačus». Un tādus, kā zināms, itin labi var iz-



zīst no pirksta, vēl labāk — no pudeles.

Grūti, protams! Tas gulstas uz aknām. Bet ko lai dara? Tāds ir dzeltenās preses stils.

A. LIDUMS



Divi brīnumi

Lamāt kolhozu celtniekus Do-
beles rajonā kļuvis par tradīciju.
Un jāsaka, ne bez pamata. Re-
ti ko viņi uzceļ plānā paredzēta-
jos terminos.

Varat aizbraukt gandrīz uz
jebkuru saimniecību. Visur dzir-
dēsiet vienu un to pašu:

— Kāpēc lietošanā joprojām
nav nodots jaunā kūts? Ha...
Zināma lieta! Starpkolhozu cel-
tniecības organizācija... Būtu
brīnums, ja tā kaut ko pabeigtu
laikā!

Bet parunājiet ar celtnieku
vadītājiem. Divainā kārtā jūs
dzirdēsiet ļoti līdzīgu valodu:

— Kāpēc nepildām plānu?
Ha... Zināma lieta! Kolhozi...
Būtu brīnums, ja tie laikā kār-
totu savas saistības!

Patiesi, bez šo saistību nokār-
tošanas celtniekiem grūti papla-
šināt savu ražošanas bāzi. To-
mēr kolhozi saistības kārtu gau-
si. Nesen tie vēl bija celtniecī-
bas organizācijai parādā veselus
40.000 rubļus! Valrākas saimniecī-
bas — «Zeita druva», «Pa-
domju Latvija», «Tērvete»,
«Priedula» u. c. vispār nebija
pārskaitījušas tai ne kapelkas...

Raksta sākumā minēti divi
brīnumi. Un abi — pilnīgi ie-
spējami. Vajag tikai mazliet sa-
sparoties. **UMURKUMURS**

U. Mačavilka sm.

B a l k i s a c i

Kadri, vai zīnāt, ir sasodīti sarežģīta lieta. No
vienas puses, tiem jāpieņem ar visu iespējamo smalk-
jūtību; no otras atkal — nevar izlikt arī bez sting-
rības. Kadru daļas vadītājam taču jāgā-
dā gan par disciplīnas un kvalifikācijas, gan arī
par sabiedriskās aktivitātes un morāles celšanu.
Vārdus sakot, tie jāprot saskatīt niecīgākā skabar-
dzīņa jebkura kolektīva locekļa acīs. Un šajā no-
lūkā paša vadītāja acīm, protams, jābūt bez mazā-
kās vainas. Mēģiniet nu uz ātru roku sameklēt vi-
sām šīm prasībām atbilstošu darbinieku!

Mazsalacas mežsaimniecībā to pamēģināja. Kad-
ru daļas vadītāja amatā tur iecēla Daini Priedīti
— tikpat smalkjūtīgu, cik prasīgu vīru. Tikai
runājot par viņa acīm, šķiet, būs jāatzīst, ka mē-
ģinājums nav īsti izdevies.

... Katrā pilsētā ir savas slavenības. Arī Maz-
salacā. Kurš gan mazsalacietis, piemēram, nepazīst
vietējo bibliotekāri un mākslinieciskās pašdarbības
entuziasti, kas pat rajona skatēs ne vienu reizi vien
izpelnījušies skatītāju atzinību? Kurš gan neprie-
cājas par viņas panākumiem mākslā un neskumst
par bēdām, kas piemeklējušas viņas ģimeni?

Bēdas...

Ja naktī no kādas mājas skan dzērāja auri un
jauna sieviete skrīšus dodas uz milciņu, lai pa-
glābtos no varmācības un draudiem, tad mazsala-
cieši nekūdi var pateikt: «Tas atkal bijis...
bibliotekāres ģimenē.»

Uzdziņotājs, kas notriec naudu, atraujot sievai
un bērniem visnepieciešamāko: tēvs, kuru piecga-
dīgs dēlens jau pieķer melos — vai tad tā nav
nelaime, posts un bēdas?

Bēdas ģimenei — bēdas sabiedrībai. It īpaši tā-
pēc, ka cilvēks, kas šīs bēdas izraisa, parasti slēpj
citiem savu īsto seju. Tikai mājās un turklāt dzē-
rumā viņš uzdrošinās noņemt masku un parādīt
sasmakušo mietpilsoņa un karjerista dvēseli. To-
ties atklātībā — galvenokārt, protams, vārdos —
izliekas īstens komunistiskās morāles aizstāvis un
dziļi apvalņojas, ja kāds neuzskata viņu par tikpat
smalkjūtīgu, cik principiālu darbinieku...

Tāda, lūk, ir otra, diemžēl, visai bēdīga Mazsala-
cas slavenība.

Bet kāds gan šai pagātnes paliekai sakars ar
kadru lietām, ar Daini Priedīti un viņa redzes asu-
mu? Izrādās, tiešs. Šis cilvēks strādā Mazsalacas
mežsaimniecībā, un tāpat Dainim Priedītim pret šo
«kadru» vajadzētu, kā saka, spert soļus.

Taču nekas tamlīdzīgs nenotiek. Val tas nozī-
mē, ka Mazsalacas mežsaimniecības kadru daļas
vadītāja redze nezināmu iemeslu dēļ pēkšņi būtu
stipri vājināta? Liekas, ne. Kura katra mežsaim-
niecības strādnieka acī viņš taču spēj saskatīt pat
niecīgu skabargu! Tikai šajā gadījumā...

Jā, tieši šajā gadījumā daži apstākļi stipri kavē
ne vien skabargas, bet pat balķa saskatīšanu. Ka-
vē tāpēc, ka jāskatās būtu... spogulī!

A. LICIS



APBRĪNOTĀJI...

— Mačavilka! Ar pirmo sviedrienu
trāpija!

B. Zvirbuļa sm.

Mačavilka

Vajag prast!

Jūs neprotāt? Bet tas taču ir tik vienkārši! Tiesa gan: vienkārši ir tad, ja cilvēks strādā veikālā par pārdevēju.

Jūs leejat veikalā. Nopērkat — nu, ko jūs tur varat nopirkt: sviestu, desu, sieru, varbūt vēl etiķi vai sinepes — un jums par to jāmaksā, pieņemsim, divi rubļi un četras kapeikas.

Jūs noliekat uz lodes divus rubļus, pārdevēja tos ātri paņem un leibāz kabatā. Pa to laiku jūs sameklējat arī sīknaudu, pasniedzat to un tal-sāties aiziet, taču pārdevēja jūs aptur.

— Bet nauda?

Jūs labslīdzīgi pasmaidāt: ir gan aizmārsīgi ļaudis!

— Es taču nupat ledevul

— Četras kapeikas, bet kur divi rubļi?

— Jūs taču pati paņēmt no lodes!

— Nekā tamīdžiņa. Man pat kase bija ciet!

— Bet jūs leibāz kabatā!

— Pilsoni, vai jūs maksāsit naudu?

— Bet es...

— Tad dodiet precī atpakaļ.

No jūsu labslīdzības nepaliek ne vāsts. Da-biski — divi rubļi zemē nemētājas.

— Es jums samaksāju!

— Nemaksājāt vis!

Ko tu, cilvēk, dariš? It sevišķi, ja citi pircēji sāk uztraukties:

— Pilsoni, vai nu maksājiet, vai arī...

Ko darīt? Izkrātīt? Bez prokurora sankcijas to nevar. — Pierādīt? Bet pārdevējas kustība bija tik zibenīga...

Un jūs maksājat. Atlikums — divi rubļi par labu pārdevējai. Vai arī nemaksājat un atstājat nopirkto produktus — atlikums bez pārmai-nām...

Patiešām, vienkārši. Un bezmaz ģeniāli. Va-jag tikai prast.

Ja kāds vēlas par šo paņēmieni leģēt sīkā-kus datus, varam lellekt aprunāties par to ar pašu pārdevēju. Viņa strādā «Gastronomijas» veikalā Kr. Barona un Fr. Engela ielas stūrī. Un viņas vārds ir Kuzņecova.

V. MITRIS



— Kas ir tavs mīļākais priekšmets?

— Spogulis.

Z. Osliņa zīm.



— Bārdi, lūdzu, pēc tē parauga.

Z. O. šo zīm.

Mīlo «Dadzi!»

Vai Alekša upīti pazīst? Tā jau ir: tiklīdz ru-nā par Kuldīgu, visi ledomājas Ventu, it kā šeit nebūtu vēl citas, daudz slavenākas ūdens ar-tērijas. Ar ko tad Venta var iepaties? Upe kas upe.

Bet, lūk, Alekša upīte ir spēks un pat vara. Kamēr saīs to nelekal ledū, visi ļoļi tās kras-tos ir kā aizmūrēti. Ne jau velti pārūna sāka: maks cīnītis, gāz lieļu vezumu.

Kuldīgas Toku fabrika ir lielos draugos ar Alekša upīti: tieši ūzņēmuma atūdeni piedod straumīteļ tās vareno spēku. Viens otrs kuldīd-znieks, kas dzīvo pie tās krastiem un kura mā-jā nav lekārtota netīrā ūdens izlietne, arī ne-aizmirst Aleksi.

Kā ledabūt svaļu gaisu dzīvokļos, kas atro-das upītes krastā? Ūja, kam tad tāda nlekošanās: katrs taču labi zina, ka vajēļi ļoļi ir par iemes-lu caurvējam. Labāk izliet upītes krastā, ļevīkt pāris maiku spēciņa gaisa un nekādas iesnas cilvēku neplavārēs.

Mīlo «Dadzi!», brauc cļemos, kamēr vēl silts laiks, tu labi norūdisies!

A. GRUNDMANIS, Kuldīgā

PAT DOMĀDAMS NEIZDOMĀSI

(Daži izraksti no dažām sūdzību grāmatām)

Arste Stebļeva personīgās pašapzinības dēļ man izrāva veselu zobu, bet ielikt tā vietā jau-nu par saviem līdzekļiem atsakās.

Jā, es kasieri arī izlamāju, taču tikai pēc tam, kad viņa mani nosauca par «nekultūralu».

Es sūdzos par dežurējošo ārstu un ceru, ka administrācija pret viņu pielietos visus iespēja-mos līdzekļus. Un šī mana pirmā sūdzība nebūs pedēja.

Izrakstījis V. LANDO

ĒNĀ LABI, ĒNĀ LABI...

Sanākuši kopā, daži Jēkab-pils rajona lauksaimniecības arteļa «Stars» spēkazarī strī-dējas nosviduši, bet pie viena slēdziena netika. Sevišķi iete-pīgs bija tā saucamais «krāsguļu» grupējums.

— Darba laikā vislabākā gulšņāšana ir vai nu uz krāsns, vai arī alzkrāsne, — apgalvoja šā grupējuma pārstāvji.

— Muļķības! — pretojās Jānis Nazarovs un Arturs Boļšaks no «Starenleku» fer-mas, — mūsu istabās, piemē-ram, melns no mušām. Dienas laikā varam gulēt tikai ar piena kāstuvī vai auzu tar-bu galvā! Citādi dzīvu cilvēku ēd nost...

Apspriežot jautājumu par slastīšanās iespējām, dīkdienl bezmaz vai matos sagāja.

— Bet vai mēs tomēr ne-esam nlekkalbjī? — kādam ie-šāvās prātā īsti zālamaniska doma, — pajautāsim taču vie-nam no mūsu kolhoza lielāka-ļiem ļuļavām! Jānis Bārdai-nis tūlīt pateikis!

Nu visiem kā zvīpas no acīm nokrita: Bārdainis nu nezīnās! Cik reļžu nav gar mājas pakšiem un pa bri-kšiem noslāstījis, lai tikai nebūtu ar izkapti plavā jā-lokās. Ar nleka grābeklīti leraudzījis, šķin projām, ka dubļi vien šķīst ap ausīm.

— Enā, tikai enā vislabā-

kā gurkošanās! — aci nepa-mirkšķinājis, lietu tūlīt izšķī-ra Jānis Bārdainis.

Pret tādu autoritāti kā Bārdaini neviens neiebilda. Viņa pieredze pārliecinātu pat neticīgo Tomu. Labi saņēmis, šis jaunekils kolhoza darbā nostrādā vidēji trīs stundas diennaktī. Bet tad nu gan vairāk arī ne. Atzvedis no fermas plenu uz krejotavu, viņš pēc tādiem lielēm dar-biem ar skubu lēn atkal mīgā nosnausties. Vienreiz sakārā ar Bārdaini kolhozā sacēlās trauksme.

— Jūsu govīs dod saskābu-šu plenu! — uztraukti ziņo-ja krejotavas darbinieki.

Uztraukums izrādījās ne-vietā. Bārdainis vienkārši atzgulējās un plenu nebija aiz-vedis. Nākamajā rītā tas pa-tlešām jau bija pārvērties skābputrā. Kopš tā laika kol-hoza gulšņavnieks dīkdams staigā apkārt valdei, lai viņu sūtītu darbā par līdzbraucēju uz kravas mašīnas.

Ka enā ir vislabāk, par to galīgi pārliecinājušies arī jau sākumā minētie Nazarovs un Boļšaks. Abu slevas strādā par slaucējam «Starenleku» novietnē. Toties viri slāstās apkārt un dažreiz pārmaipās pēc atved kādu barības kušķi-ti govīm. Kūts, kā jau to var ledomātles, pleaugusi mēslēm un apaugusi piepēm. Pat tik

briesmīgi, ka Boļšaks un Na-zarovs reiz jau pārrunāja, vai nevajadzētu iet uz kolhoza valdi un sūdzēties: kas tas ir, vai beigās šiem pašiem vajadzēs mēslus projām šķūrēt? Pa kuru laiku tad sānus su-tinās?

Ir jau redzēti visādi cep-tu baložu ķerāji, bet Nazarovs un Boļšaks viņu vidū ir se-višķi redzami putniņi: pat sa-vus piemājas dārzikus nezālēs aizlauda un tad vēl gāja uz kolhoza valdi prasīt, lai atlaiz lauksaimniecības nodokli. Vi-ņi, lūk, dārzīgu pilnos apmē-ros neizmantojot...

Enas cļenitāju pulks kol-hozā «Stars» ir diezgan pa-prāvs. Pret veselīgu snaudle-nu sevišķu lebildumu nav arī priekšsēdētājam Zobenam. Viņš gan, tiesa, nesnauz zem kupias lļepas. Tomēr piena un gaļas ražošanas pārskati lļek manīt, ka šis lauksaimniecības artelis Jēkabpils rajonā nav no slavenākajiem. Drīzāk jau otrādi. Enā gulētāju dēļ uz kolhoza «Stars» jau sāk krist negoda ena. Sis ir vēl viens no tiem daudzajiem piemē-riem, kas apstiprina, ka brīnu-mi nenotiek un ar gulšņāša-nu atzkrāsne nekur nevar tikt.

Tā nu «Stars» pagaidām tu-ras pa ēnu. Tikai, kā saka — enā labi, enā labi, bet kas enā maizi dos?...

MARCIS OSIS

Brīnumdaris

Trakti interesanta lieta ir šī pati elektrība. Alz-raujoša. Un jo vairāk ska-ties, jo vairāk brīnītes. Ta-da tieva stieplīte, bet pa-to, kā zinātne māca, joņo-jot milzīga strāva.

Pats es šai lietā, atklāti sakot, maz ko zinu. Kad iznāca mācīties, par poli-tehnisko izglītību neviens nekā nezina. Varbūt tāpēc visu mūžu no šīs pa-šas elektrības dīkti baldi-jos. Reiz pamēģināju, ple-bāzu pirkstu... Kopš tās dienas galīgi nolēmu... khm... turēties tālāk. Bet aizgāju pensijā un pēkšņi kļuvi par galveno mūsu mājas elektrīti. Goda vārds!

Lūk, kā tas dažkārt ga-dās. Ne domāju, ne sapņo-ju, ka man, ilggadīgam grāmatveidim — vecuma dienas iznāks sadraudzēties ar elektrību.

Viss sākās pavisam ne-jauši. Reiz kaimiņiene no otrā stāva atnesa galda lampu. — Palīdziet, — saka, — nedeg. — Es vi-ņai delikāti paskaidroju, ka mūsu dzīvoklī ar šīm bū-šanām neņemam mazdels, bet viņš pašreiz ir pionie-ru nometnē. Labprāt palī-dzētu, saku, ja jums de-bets — kredīts vai, teik-sim, glāmes budžets būtu jāaprēķina.

Bet viņa pat dzirdēt ne-grib. — Ko jūs, — saka, — saskatīt pati protu, bet, lūk, lampu remontēt ir vīrieša pienākums. — Un vispār, viņa negribot pat ticēt, ka šodien, kos-mosa laikmetā, tāds cienī-jams cilvēks, mājas komite-jas loceklis, atteikšoties pa-līdzēt atraitnei un nesa-labošot kaut kādu tur lampu.

Ko darīt? Drošības la-bad uzvilku galošas un ķe-ros ple darba. Iebāzu kon-takta dakšīnu rozetē. Viss pareizi... nedeg. Uzmani-gi paraustīju aiz vadā un izbrīnījos. Tikat vai neti-cat — aizdegās!

— Viss kārtībā, — sa-ku. — Nesiet mājās, bet tikai palēnītēm, lai to elek-trību atkal neizkratītu. Otrreiz būs grūtāk salā-pīt. — Kaimiņiene gandrīz vai ap kaklu metās. Tajā pašā dienā viņa izlipoja pa visu māju, ka es esot šis brīnumdaris. Divas ne-dēļas lampā nēcst darbo-jusies, bet viņam — tas ir, man — valdnieks tikai pirkstu pieklāt un... lū-dzu!

Skaids, tīri patīkami tādu slavu izpelnīties. Arī ticība saviem spēkiem ple-auga. Domāju, tik trakti ne-maz nav, acīm redzot man uz to elektrību ledzintis talants. Tāpēc, kad no piek-

lām. Ko tu padarīsi, saku, tiem palīdzēsim. — Jā, — nopūtās melst-tars, — tāda ir tā mūsu maiņa. Viņi domā, ka plit-ņu izlabot ir tas pats kas uz Mēnesi raketē aizlidot... Samaksāju par kapitālre-montu divarpus rubļi. To-ties mana reputācija mājā pieauga desmitkārt.

Tā kā man jau bija zinā-ma pieredze, gludeklī no 13. dzīvokļa nemaz nesāku labot, bet taisnā ceļā aiz-nesu tam pašam melsta-ram. Gludekļa īpašnieki pa-teticībā gribēja skriet pēc «Kristāla» pudeles, un ti-kai ar lielām mokām izde-vās viņus pārliecināt, ka alkohols elektrīkām — dro-ša nāve. Pavisam vienkār-ši dzerumā var zem am-pēriem pakļūt. Apvalcājos, kāpēc viņi neiet uz darbnī-cu, bet griežas pie manis.

— Ko jūs! — viņi smejas. — Jūs strādājat ar sirdi visu vainu uzvēlu mazdē-

lam. Ko tu padarīsi, saku, tiem palīdzēsim.

— Jā, — nopūtās melst-tars, — tāda ir tā mūsu maiņa. Viņi domā, ka plit-ņu izlabot ir tas pats kas uz Mēnesi raketē aizlidot... Samaksāju par kapitālre-montu divarpus rubļi. To-ties mana reputācija mājā pieauga desmitkārt.

Tā kā man jau bija zinā-ma pieredze, gludeklī no 13. dzīvokļa nemaz nesāku labot, bet taisnā ceļā aiz-nesu tam pašam melsta-ram. Gludekļa īpašnieki pa-teticībā gribēja skriet pēc «Kristāla» pudeles, un ti-kai ar lielām mokām izde-vās viņus pārliecināt, ka alkohols elektrīkām — dro-ša nāve. Pavisam vienkār-ši dzerumā var zem am-pēriem pakļūt. Apvalcājos, kāpēc viņi neiet uz darbnī-cu, bet griežas pie manis.

— Ko jūs! — viņi smejas. — Jūs strādājat ar sirdi

un dvēseli, bet tie melstari — viens divi, ka tikai at-rāk nost no rokām. Pie tam vēl kapelkas pļeddes-mit nopelēsi.

Pieņemsim, saku, ne pļeddesmit, bet tikai četr-desmit (es taču labāk zinu, cik samaksāju). Bet šie tur-pina: kā jūs, tā neviens nesataisīs. Jūs šajās lietās esat šis brīnumdaris. Pal-dies, liels paldies!...

Atgriezies dzīvoklī... Ak tu tētīt! Priekšnamā mani jau gaida veļas maz-gājamā mašina no asto-tā dzīvokļa, stāvlampa no četrpadsmitā, divas elek-triskās plītiņas no vien-padsmitā un pļedevām vēl zīmīte no piecpadsmitā. Loti atvainojamies, raksta, bet stiept lejā ledusskapi nav parocīgi. Vārdu sakot, gaidīšot mani ar visiem instrumentiem sestajā stāvā.

Es ātri pārskatīju sa-vus finanšlāos resursus un nācu pie slēdziena, ka pie šādiem templem pat brī-numdarim nekādas pensijas nepietiks. Tajā pašā dienā aizbraucu pie dēla. Laime

vēl, ka viņš jau sen mani aicināja pie sevis...

Atgriezies tikai septemb-rī. Kaimiņi bija sajūsmā. — Beidzot sagaidījām, — šie saka vienā balsī. — Vienkārši nezīnājām, ko bez jums iesākt. Kaut vai uz darbnīcu jāiet!

Cits nekā neatlika kā saukt palīgā mazdēlu. Di-vatā gāja daudz labāk. Viņš skrūvē, melstaro, bet es, tā sakot, dodu norādī-jumus: kam pirmajam la-bot, kas var pagaidīt. Vē-lāk šo to lemanījos pats un nācu pie slēdziena, ka arī elektromelstari nekrīt no debesīm.

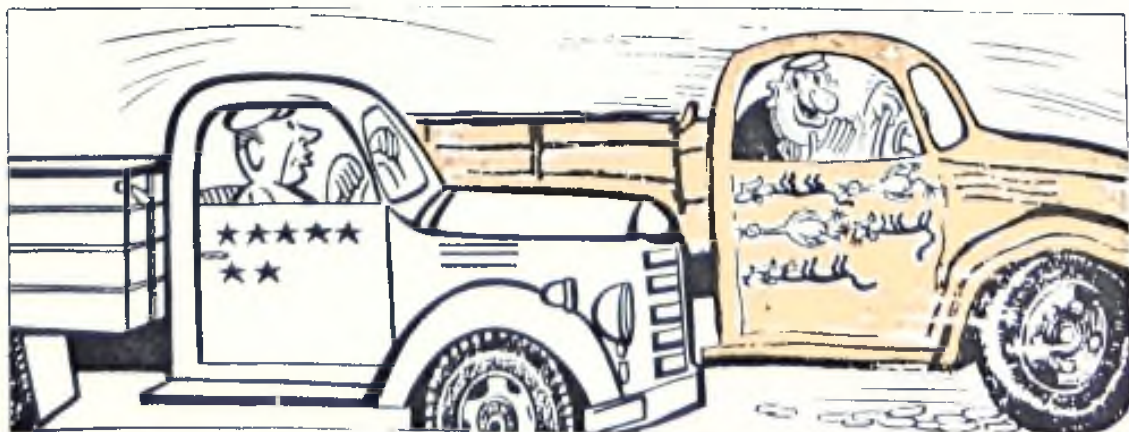
Mūsu mājā visi mani cieni. Nesen vēl ledzīvotā-jiem nolasīju lekciju par elektrifikāciju un Plavīvu HES celtniecību. Ļaudim patika. Nolēma sapirkt vēl vairāk visādu elektrisko mašīnu. Nu, nodomāju, va-jadzēs man vēl divus trīs pensionārus apmācīt elek-trotehnikā, citādi galā ne-tikt. Tiesām, varenī šī pati elektrifikācija let uz priekšu.

C. MELAMEDS



— Mēs, jaunie!...

U. Mešviliņa zīm.



Bez vārdiem.

I. Dzerko zīm.

Laika zaglis

Darbdiena mazajā namiņā Krišjāņa Barona ielā vienmēr sākas ar pastnieka ierašanos. Izņemis no vēstuļu kastītes pastu, kurjers steigšus nogādā to vēstuļu daļā. Tikko aprakstītās aploksnes ir uz galda, vēstuļu daļas vadītājs ieregistrē visas vēstules ienākošo rakstu grāmatā un, ne mirkli nekavēdamies, nodod tās priekšniekam. Saņemis svarīgo sūtījumu, priekšnieks cilenīgi nokrekškinās, uzliek brilles un sāk vēstules lasīt. Tīcis galā ar šo grūto uzdevumu, viņš pastu uzmanīgi izšķiro

Viena daļa vēstuļu nokļūst mapē ar uzrakstu «Atbildes uz sūdzībām». Otrā — tiek noglabāta smagos vākos ar nosaukumu «Atbildes uz sūdzībām par I (pirmreizējām) atbildēm». Trešā — iekrīt lādē ar uzrakstu «Atbildes uz sūdzībām par II (otrrreizējām) atbildēm».

Kad pasta beidzot sašķirots, sākas visatbildīgākā operācija — jaunu vēstuļu rakstīšana. Taču arī šo ne visai vieglo darbu čaklais darītājs veic ar apbrīnojamu ātrumu un vieglumu. Nepailet ne stunda, un uz galda jau qu! vesela kaudze gatavu vēstuļu. Vēstuļu daļas vadītājam atliek tikai tās ieregistrēt izejošo rakstu grāmatā un nodot kurjeram, lai nes uz pastu...

Tīcis līdz šai vietai, lasītājs droši vien ielietrīgēts sāks minēt, kas tā par divainu iestādi? Taču šoreiz viņu galda neliels pārsteigums — runa ir nevis par iestādi, bet gan par atsevišķu cilvēku — iudžānieti Nikolaju Lavrinoviču.

Šis čaklais sūdzībkalis vienā personā apvieno gan kurjeru, gan vēstuļu daļas vadītāju, gan sava privātā sūdzību kantora priekšnieku. Darba, kā redzat, daudz, bet Lavrinovičs ar to tiek galā gluži kā spēlēdamies. Viņš taču nekur nestrādā. Tāpēc arī ik dienu uz dažādām republikas iestādēm lido vismaz pāris vēstuļu.

Par ko gan neraksta šis viszinošais cilvēks! Gan par nevienādiem caurumiem nopirktajā siera gabalā, gan par stiliqajiem zirgļiem, kuriem pārāk īsi apgriezta aste, gan par strazdiem, kas svilpo vecmodīgas melodijas...

Pietiek Lavrinovičam izlasīt kādā pirms gadiem iznākušā laikraksta numurā rakstu, ka Ludzas pirti dažreiz trūkst auksta ūdens, un viņš jau raksta sūdzību uz komunālo pakalpojumu trestu:

— Glābiet! Ludzas pirti slēpjas noziedznieki. Grib kailu cilvēku nomocīt verdošā ūdenī. SOS!

Pamana Lavrinovičs, ka uz viena no elektriskajiem stabiem izdeguši spuldzīte, un starprajona «Latvenergo» jau saņem kritisku rakstu:

— Plevērsiet uzmanību Ludzai! Tur valda pilnīga tumsa...

Seit lasītājs droši vien īgnl noraustīs plecus un ne visai sajūsminātā, notelks:

— Ir gan atraduši, pret ko cīnīties. Nu, Lavrinovičs raksta, ja raksta, tātad cilvēkam patīk rakstīt. Lai raksta savas vēstules. Visi taču nevar rakstīt grāmatas. Un vispār par ko tad viņu saukt pie atbildības? Ko viņš tādu sliktu dara?

Par ko? Varam paskaidrot.

Lavrinovičs ik mēnesi uzraksta vismaz 5 vēstules! Tā kā katru vēstuli viņš adresē vismaz trim iestādēm, tad atbilstu jau — piecpadsmit! Bet līdz šim vēl nav gadījies, ka no atnākušajām atbildēm Lavrinoviču kādā būtu apmierinājuši. Tātad uz katru atbildi vēl seko sūdzība vismaz trim iestādēm. Lai uz tām atbildētu, galvu lauza turpat 45 cilvēki. Cetrdesmit pieciii!

...Ja cūkkope izsaimnieko kolhoza miltus, viņu sauc pie atbildības. Ja komunālās dārzniecības dārznieks nozog ābolus, viņu tiesā, bet, interesanti, kādēļ nesoda cilvēku, kas zog citiem laiku?

J. BELCEBUŠKIS

— Manam jaunajam viram ir jauns dzīvoklis, jauna vasarnīca, jauna mašina, tikai slikti, ka viņam ir veca ģimene...

G. Ciliša st.



— Nu redzat, arī jūmtis uz galvas!

A. Stankēviča zīm.



Kāpēc kurinātājs palika neapmierināts

Sanāksme ritēja pilnā sparā. Direktors lasīja rajona izglītības nodaļas lēmumu par sabiedriski derīgā darba pasākumiem skolās.

— Sabiedriski derīgais darbs ir lāds darbs, kas tiek darīts sabiedrības labā, — paskaidroja direktors. — Vai visiem ir skaidrs?

Pēc ilgām debatēm noskaidrojās, ka nevienam nav skaidrs, kur, kā un kad jāorganizē sabiedriski derīgais darbs. Beldzot vienojās, ka ļoti derīgs pasākums būs lapu novākšana Kirova parkā.

Taču izrādījās, ka parka uzkopšanas darbos iesaistīušās jau trīs skolas.

— Tas nekas, — direktors mierināja pārējos. — Skriešanas disciplīnās mēs vienmēr esam bijuši spēcīgi. Uz redzēšanos rīt Kirova parkā!

Tūlīt pēc trešajiem galīgie skolēni sapulcējās skolas pagalmā. Gaismīnāi svīstot, direktors telca īsu, bet saturīgu runu. Tad bērņus nostādīja pa pāriem un visi lēnā skrējienā devās uz Kirova parku.

Pie ieejas viņus apturēja sargs. Ko tik agri te meklējat? Viņam nekas neesot teikts. Arā no parka! Viņš tādus lapu vācējus pazīstot, nobradāšot tikai apstādījumus.

Ar apstādījumu trestu saruna bija vēl strupāka.

— Pie joda! Lieciet mūs mierā ar savām lapām! Mums tagad jākodina gladioli sīpoli!...

Tā ar nopūtu beidzās pirmais sabiedriski derīgais darbs.

Pie otrā nolēma kerties ar lielāku apdomību. Izsludināja vispārēju skolas tīrīšanu.

Katrs skolēns atnāca ar spalni un vismaz vienu lupatu. Pēc pusstundas skolā nebija nevienas sausas vietiņas. Atbildīgais dežurants stāvēja līdz potlēm ūdeņi un bezpalīdzīgi raudzījās uz sienām un logiem, kas bija notriepti ar kritu, ziepēm un, bez šaubām, ar tinti.

Septītās klases zēni svaļdījās ar slāpām lupatām. Astotajā klasē attīstības līmenis bija augstāks — te cits citam bēra aiz apakšes veļas pulveri.

Vēstures skolotājs, kam vajadzēja visu šo lietu organizēt, uzkāpa uz ziepju gabala un zaudēja kā fiziķi, tā arī garīgo līdzsvaru.

Pret vakaru aprūka veļas pulvera. Bērni posās mājup. Kad aizgāja pēdējais skolēns, apkopēja ķēras pie darba. Pēc divām stundām skola bija pilnīgā kārtībā...

Panākumu spārnotti, visi gata-voļās trešajam sabiedriski derīgajam darbam — lūžņu vākšanai.

— Vai tad jums tiešām nekā cita nav ko darīt? — fabrikas galvenais inženieris līdzjutīgi apjautājās lūžņu vācēju brigādei. — Ko jūs mums uzplīfāties? Vai nezināt, ka mums pašlaik ir plāns un tā tālāk?

Bērni bija aizmīrsuši, ka tuvojas mēneša beigas.

Pagāja divas nedēļas. Jaunlevestajā sabiedriski derīgā dar-

ba burtnīca bija tikai viens te- raksts. Atskaites diena tuvo- jās...

Garajā starpbrīdī direktors sa- sauca ārkārtēju sanākumi.

Lēmums bija īss un lietīšks: pārvietot malkas grēdu no sko- las pagalma labā stūra uz kreiso!

— Bet kāds no tā būs labums sabiedrībai? — brīnījās fizikultū- ras skolotājs. (Ne velti teikts, ka veselā miesā mājā vesels gars.)

— Manuprāt malka ir par daudz sasvērusies uz vienu pu- si. Tagad pasaulē bieži plosās tornādo. Var būt, ka šozlem arī pie mums gaidāms neliels or- kāns, — pamatoja ģeogrāfijas skolotājs.

— Pilnīgi pareizi! — papild- nāja direktors. — Apdraudēta kurlinātāja dzīvība. Viņš taču ir sabiedrības loceklis.

— Bez tam sakārtojums ir kvadrātveida, bet bērzu malkai piemērotāks būtu trapecveids, — piebilda matemātikas skolotājs.

Ar to arī lieta tika izšķirta.

Līdz sabiedriski derīgā darba sākumam bija atlikušas desmit minūtes. Arī šoreiz skolēni sa- pulcējās kuplā skaitā, jo komju- natnes sekretārs brīdināja: kas nebūs svētdien uz talku, tam jā- atnes pusotra kilograma maku- latūras. Kurš gan gribēja iekļūt tādā kežā?...

Parādījās direktors. Viņš pakā- pās uz kādas malkas šķīlas un svinīgi iesāka:

— Skolēni! Mēs šeit esam sa- pulcējušies, lai veiktu pasāku- mu, kam būs liela nozīme ne ti- kai mūsu skolas, bet visa rajona mērogā...

Pēc tam sākās sabiedriski de- rīgais darbs. Katrs nesa vienu pagall. Centīgākie pat divas. Pēc nepilnas stundas malka bija pār- krauta.

Skolēni apmierināti aizgāja mājās. Direktors apmierināts ber- zēja rokas, — atskaitē būs!

Vienīgi kurlinātājs nebija ap- mierināts. Pēc malkas tagad va- jadzēja iet divreiz tālāk...

Pagāja mēnesis. Atkal tuvojās atskaites diena.

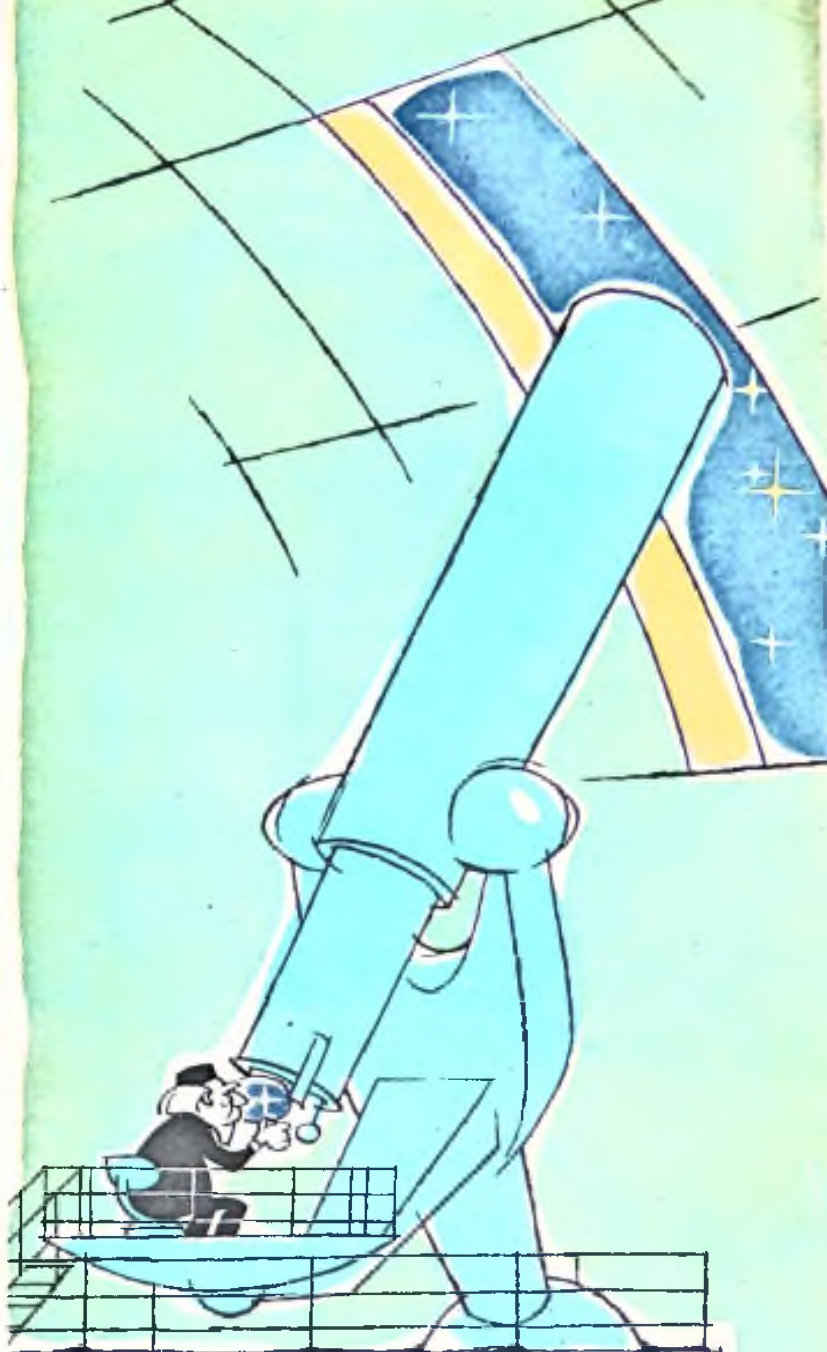
Direktors staigāja sadrūmis un nerunīgs. Vēstures skolotājs dzi- voja mūžīgās ballēs — viņš pā- rāk labi atcerējās skolas tīrīša- nu, ko direktors bija uzdevis or- ganizēt.

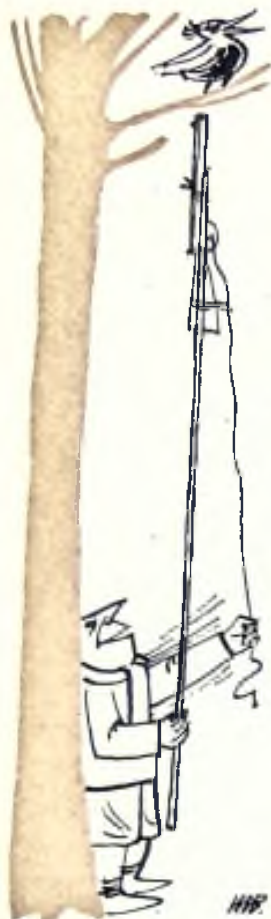
Par sabiedriski derīgā darba organizēšanu skolā joprojām ne- viens neko vairāk nezināja, izne- mot to, ka tas ir svarīgs un no- zīmīgs pasākums.

J. INCITE

— Apskauzu šos astronomus! Kad viņi pēti savus objektus, kas atrodas miljar- diem kilometru tālu, sēdot observatorijā, tad tas nav nekas. Bet kad es gribēju to pašu izdarīt ar savu objektu, līdz kuram ir tikai desmit kilometru, tad tūda! man par to aizrādīja...

E. Ozoliņa sm.





Bez vārdiem.

M. Bišofs zīm.

Ja teiktu, neticētu, ka...

...Dubultu dzelzceļa stacijas apmeklētājiem ir zināms, kāda tirība valda bufetes virtuvē! Citādi pavāram un oficiantēm visi ēdieni būtu jāapēd pašiem...

...maizītes Pļaviņu dzelzceļa stacijas bufetē domātas ēšanai, jo tās ir tik cietas, ka pie gadījuma var dzīt naglas sienā...



— Kā jūsu veikālā ar kadriem? Vai varat tiem uzticēties?
— Pilnīgi. Lūk, mana sieva, dēls, meita, vectētiņš...

I. Melgailis zīm.

UGUNSGRĒKA IEMESLS

Konstatējuši, ka Viļānu rajona kolhozā «Narodnaja pobeda» nav brīvprātīgo ugunsdzēsēju komandas, rajona izpildu komitejas darbinieki izsauca pie sevis kolhoza priekšsēdētāju Saveļjevu un sāka to kritizēt:

— Nokaunies taču, Saveļjevi! Kā tā var? Ja nu pēkšņi kolhozā izceļas ugunsgrēks? Ar ko tu to dzēsīsi?

— Ar ko? — pārjautāja Saveļjevs un, savilcis pleri grumbās, sā-

ka domāt. — Patiešām, ar ko tad vislabāk to varbūtējo ugunsgrēku dzēsīt?

Domāja vīnu mēnesi, otru, trešo... Bet tā arī neko jēdzīgu neizdomāja.

... Kad ugunsdzēsēji no rajona centra atbrauca dzēst kārtējo ugunsgrēku, viņi pārliecinājās, ka kolhozā «Narodnaja pobeda» joprojām nav ne brīvprātīgo ugunsdzēsēju, ne ugunsdzēsamā inventāra.

Vienīgais, kas liecināja, ka šajā salmniecībā tomēr cīnās pret varbūtējiem ugunsgrēkiem, bija grandioza papīru kaudze uz kolhoza priekšsēdētāja galdiņa. Uz katras lapas bija kaut kāda silta saistība, kvēlojoša apņemšanās vai ugunīgs solījums organizēt brīvprātīgo ugunsdzēsēju komandu.

Pastāv aizdomas, ka tieši šie papīri arī bijuši par ugunsgrēka iemeslu.

J. JUZEFS

Gudrības mēraukla

Par neparastu gadījumu ziņo Brocēnu cementa un šifera kombināta sienas avīze. Tās līdzstrādnieki, kā parasts, vākuši materiālus kārtējam numuram tieši ceļos. Būdam pārliecināti, ka par saviem laudim un jaunākajiem notikumiem būvēcēā vislabāk zinās tā priekšnieks, avīznieks no viņa lūdza attiecīgu izziņu. Priekšnieks ietelca griezties pie kāda, kam lielāka galva.

Sienas avīzē parādījās šāds raksts:

«Cementa» redkolēģijas pārstāvis atrada, ka būvēcēā vislielākā galva ir... zirgam, kas bija piesiets pie būvēcēā durvīm. Intervijā Melnis (tā sauc zirgu) izteica lielu izbrīnu par to, ka viņš līdz šim laikam savas lielās galvas dēļ nav nozīmēts par ceha priekšnieku.»

E. R.



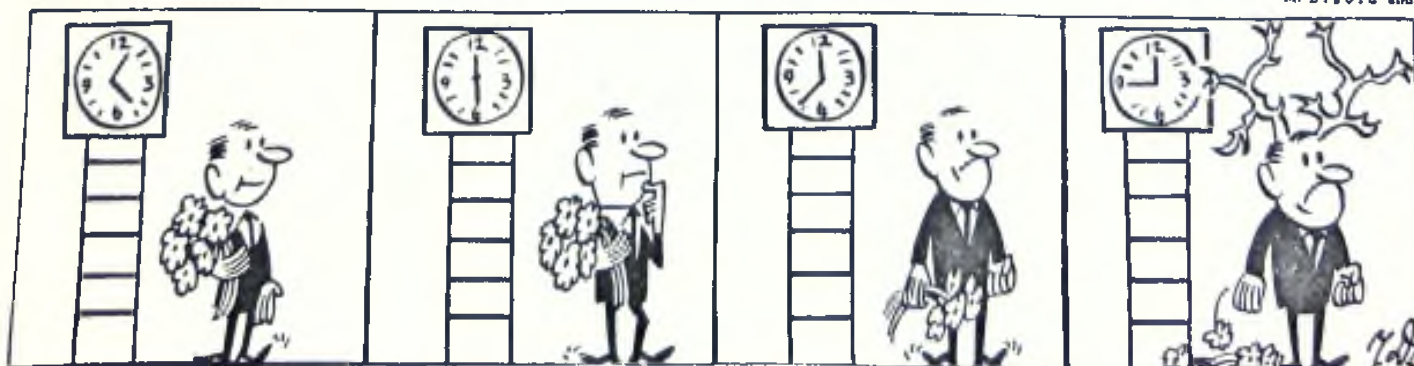
Zinārkība.

M. Bišofs zīm.

Dzejnieks kas dzejnieks

Saldsēras acis
Kā nēģim no Doles,
«Staičeles» uzvalks
Un nošķiebtas zoles,
Krēpes kā kumeļam,
Šlipsisīte galanta, —
Dzejnieks kas dzejnieks!
Trūkst tikai talanta...

L. KAMARA



Iedomu spēks.

I. Daerko zīm.

Petriks

Petriks nokavēja darbu par divdesmit minūtēm.

— Eh, tas taču Petriks, — noteica darba biedri un atmeta ar roku. — Petrikam jau tā gadās.

Petrika rakatīto pārskatu no ministrijas atsūtīja atpakaļ; tam bija divpadsmit kļūdu.

— Atkal Petriks, — paraustīja plecus darba biedri. — Ko no Petrika var prasīt!

Petriks aizbrauca komandējumā. Pa ceļam bija vairākas tējniecās. Petriks piedzērs un komandējumu aizmirsā.

— Ak, šis Petriks, — nopūtās direktors, izlasījis ziņojumu.

Katrā iestādē ir sava Petriks!

Petrikam nevajadzēja baidīties no atbildības par doto uzdevumu, jo viņš taču ir Petriks; bet ir vēl arī citi darbinieki, nepetriki.

Iestādē atnāca jauns darbinieks. Viņš Petrika vēl nepazīna.

Kad viņu levēlēja par sienas avīzes redaktoru (jaunie darbinieki jau tāpēc ir, lai tos levēlētu), jaunais uzrunāja Petriku:

— Uzrakstiet sienas avīzei rakstiņus! Ziniet, kaut ko kritisku. Kas nu tā par avīzi, ja tam nav kritikas.

Petriks bija ļoti pārsteigts — līdz šim neviens no viņa nekā neprasiņā: viņš taču bija Petriks.

— Lieliski, lai tik raksta Petriks! — jokoja darba biedri. Un jokoja viņi tik ilgi, līdz Petriks aizmirsā, ka viņš ir Petriks.

— Lai tad nu arī brīnās, — bēdžot viņš nosprieda un sāka rakstīt itin visu, ko redzēja. No rīta gadījās nokavēt autobusu (tas vēl nekāds brīnums nebija). Pa ceļam viņam garām aizbrauca tukša iestādes automašīna (gadās jau arī tā). Neraugoties uz Petrika lespaidīgajiem signāliem, kuri nepārprotami lika saprast, ka viņš lūdz uzņemt mašīnā, soferis atbildēja ar izsmieku (tas jau bija par daudz!). Petrikam uz darbu nācās doties kājām, un viņš nosolījās valnīgajam sadot.

«Soferis katru dienu vizina direktora gleiv uz līrgu, bet darbiniekus mašīnā vis neuzņem!

Petriks.»

Kritiku levītoja sienas avīzē. Petriks to izlasīja. Un pēkšņi viņš juta, ka izdarījis neparasti lielu muļķību.

— To nu gan tev direktors nepieļos! — darba biedri smējās.

Tonakt Petriks gulēja slīkti. Sapiņi redzēja direktoru, kas ar hronometru rokā stāvēja uz iestādes durvju sliekšņa un pārbaudīja, kā ļaudis ierodas darbā.

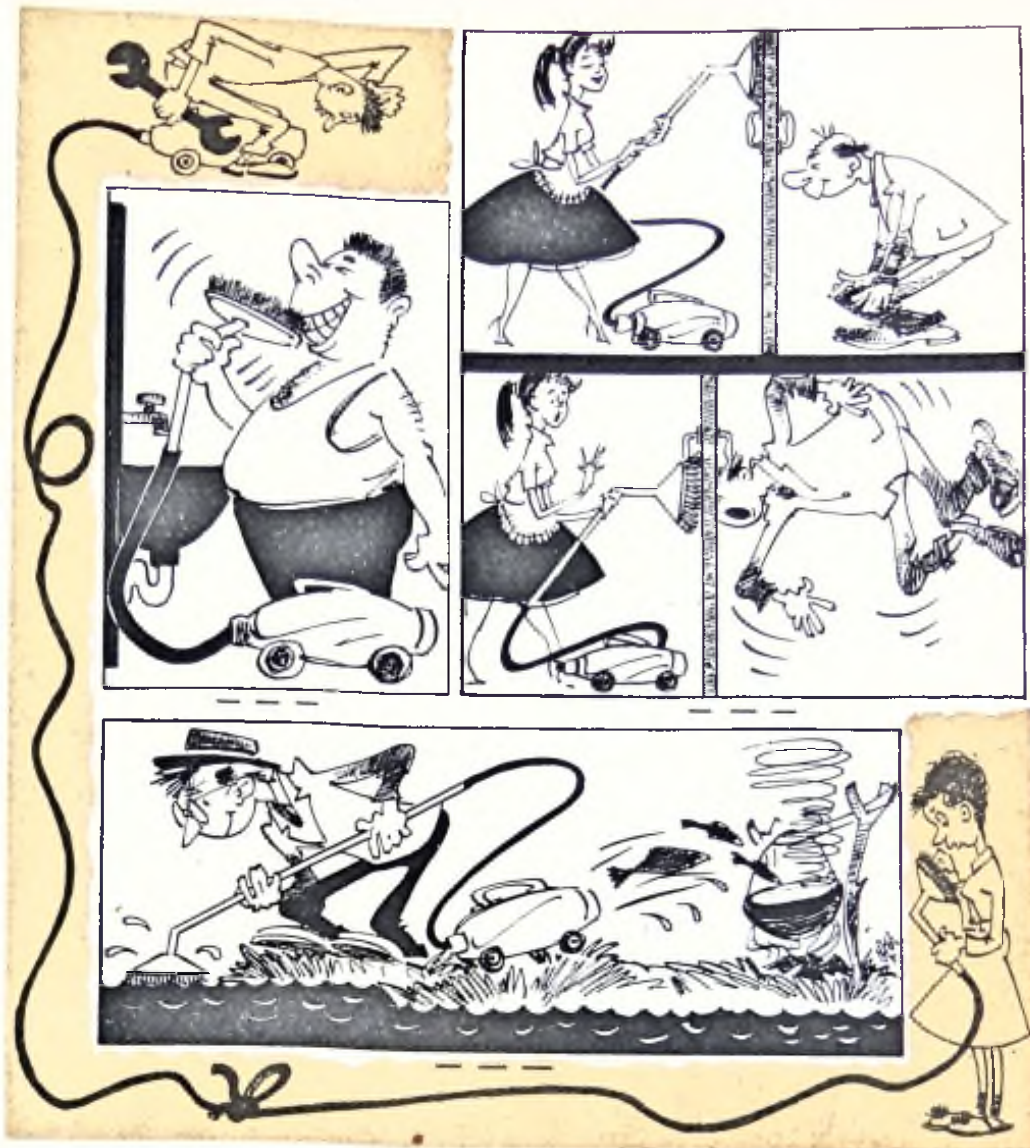
— Ahā, — viņš uzbruka Petrikam. — Priekšnieka sievu tu zini kritizēt, bet pats katru dienu nokavēl...

Darbā Petriks ieradās pēdējā brīdī. Darba biedri bija nesaprašanās.

— Pulkstenis tev bezjēdzīgi steldzas, — viņi mējoja, — aiznes izlabot!

Direktors uz Petrika sveltciemam atbildēja ar galvas mājlenu. Taču Petrikam bija tāda sajūta, it kā galvā būtu Antarktida, bet ceļgalos zemeštrīce. Val priekšniecība tāda bija tikai šodien, vai arī uz viņa sveltciemu tik vēsi atbildēja vienmēr?

Petrikam vajadzēja saņemt at-



Bez vārdiem.

N. Zvirbuja zīm.

skaiti. Viņš tā centās, ka uz veidlapas palika gan divpadsmit sviedru pilieni, bet kļūdas neviens.

Petriku aizsūtīja komandējumā. Kad viņš atgriezās, tam sāpēja kājas. Petriks bija metis lielu likumu, lai tikai pa ceļam neredzētu tējniecās.

— Šo uzdevumu jūs izpildījāt, — noteica direktors. Bet Petrikam neļika miera jautājums: kāpēc direktors teica «šo uzdevumu»? Nu laikam dos tādu, ar ko netikšu galā? Paņāja divas nedēļas.

— Kas noticis ar Petriku? — brīnījās darba biedri, levērojuši, ka neviens no Petrika saņemtajiem pārskatiem neatgriežas atpakaļ.

Paņāja mēnesi.

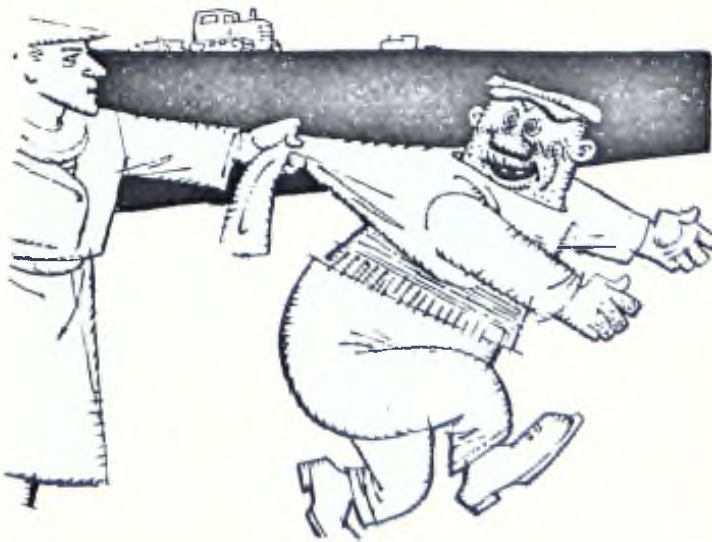
— Nē, biedri, ar šo uzdevumu tiks galā tikai Petriks!

Paņāja trīs mēneši.

— Labi, ka mums ir Petriks, — nosprieda iestādes vadītājs pēc tam, kad īpaši sarežģīts un steidzams uzdevums bija godam izpildīts.

Katrā iestādē nepieciešams sava Petriks: cilvēks, uz kuru var paļauties visā pilnībā. Lai nu vēl saka, ka no kritikas neesot labuma!

R. ALLERS



— Ak tu domā tā: ne mana cūka, ne mana druva!

— Fui, tieši otrādi! Es domāju tā: mana cūciņa, mana piemājas zemīte!

U. Mešovilka zīm.

Zaķis

No 21

11



— Nu, palidzi faču!
 — Bail. Reiz palīdzēju un pats par to dabūju. Teica, ka es esot
 pārkāpis nepieciešamās paš aizsardzības robežas.

A. Boženova zīm.



DĪKDĪENA IKDĪENA

Maiņa sakusies, skursteņi sākuši kūpēt ...

B. Lee zīm.

КРОКОДИЛ

Uz darbu.

A. Jeļisejeva un M. Skobejeva zīm.



Pie āliņģa.

I. Semjanova zīm.

CENTO paredzējis izdarīt atomtriecienus šī bloka valstu teritorijās.

Fakts.



Jaunumi kartogrāfijā.

B. Lee zīm.

Tie paši vēži...

Godātie lasītāji! Žurnāls «Dadzis» šodien savās slejās rīko pārrunu:

«ANO ĢENERĀLĀS ASAMBLEJAS XVI SESIJA»

Programmā:

Komentētāja jautājumi (ikvienam ļauts sevi iedomāties šai lomā). Dažādu virzienu preses pārstāvju, ASV valstsvīru un sabiedrisko darbinieku atbildes, kuras «Dadzis» vārdu vārdā, burtu burtā sniedz no viņu rakstiem un runām.

Pēc pārrunas tradicionālo deju vietā anekdote!

«JAUNA PIEEJA»

Komentētājs: Pēc prezidenta Kenedija runas Ģenerālās Asamblejas sesijā rietumos plaši sāka bazināt par jaunu pieeju, kas it kā izmainījusi ASV ārpolitiku. Kā izskaidrot šādu izmaiņu?

«New York Herald Tribune» (ASV): Automātiskais vairākums, uz kuru ANO Ģenerālajā Asamblejā tik ilgi balstījās Amerikas delegācija, ir zudis. Asamblejas XVI sesijā Savienoto Valstu politikai nāksies izturēt smagus uzbrukumus un, iespējams, ciest sakāvi.

Komentētājs: Un Kenedijs ar savu runu gribēja to novērst?

«Monde» (Francija): Patiešām, kāds nolūks bija Savienoto Valstu prezidentam?

«Washington post and Times Herald» (ASV): ...Viņš centās radīt vislabāko iespaidu, sevišķi tiem, kam tā bija pirmā iepazīšanās ar viņu, bet līdz ar to arī visai pasaulei.

Komentētājs: Un kā tad izpaužas viņa jaunā pieeja?

«Liverpool daily post» (Anglija): ...Dailas, skaļas frāzes, bet ne konstruktīvi priekšlikumi.

Komentētājs: Bet kam tad tā bija vajadzīga?

«New York Times» (ASV): ...Efektīvai propagandai.

VARDI UN DARBI

Komentētājs: Kā tādā gadījumā lai saprot prezidenta vārdus, ka karš «vairs nevar kalpot par stridīgo jautājumu atrisināšanas līdzekli» un ka «kara ieroči jāiznīcina, pirms tie iznīcinās mūs»?

B. Goldvoters (ASV senators): Labākais ceļš kā uzsākt kodoltermisko karu ir censties visus pārliecināt, ka mēs negribam karot.

Komentētājs: Bet kādam nolūkam tad Savienotajās Valstīs, kā to tik suinīgi paziņoja prezidents, radīta jauna aģentūra, kas it kā nodarbošoties ar atbrūnošanos un bruņojuma kontroli?

Morgans (ASV kongresa ārlietu komisijas priekšsēdētājs): Šī iestā-

de nebūs antimilitāra, īstenībā tā vēl vairāk pastiprinās aizsardzību.

Komentētājs: Vai tad militāro budžetu nav paredzēts samazināt?

«U. S. News and World Report» (ASV): Turpmākajos gados assignējumi aizsardzībai tiks palielināti, bet ne samazināti. Tas ir fiksēts oficiālajos plānos un to aplstina kongresā pieņemtās saistības par turpmākajiem assignējumiem.

Komentētājs: Un cik tad jūs iztērējat bruņošanās vajadzībām?

Dž. Deviss (ASV publicists): ...katru stundu, kā dienu, tā nakti, 5,3 miljonus dolāru.

Komentētājs: Kāda jēga šādai rīcībai? Jūs taču neviens neapdraud.

«U. S. News and World Report» (ASV): Ieroču ražošana Amerikas Savienotajās Valstīs pašreiz ir grandiozs bizness, pats ievērojamākais mūsu zemē...

Komentētājs: Pietiek, viss ir pilnīgi skaidrs!

KO ATBALSTA ASV?

Komentētājs: Prezidents Kenedijs savā runā minēja, ka ASV «grib ne tikai novērot, bet arī sekmēt koloniju mierīgu un ātru pāreju līdztiesīgu partneru stāvoklī».

«Wall Street Journal» (ASV): Tā ir fantāzija, ka visas nācijas ir līdztiesīgas.

Komentētājs: Bet prezidents tomēr apgalvo, ka pieaugošās tautu pašnoteikšanās tieksmes izsauc Amerikā līdzjūtību un atbalstu. Kādā veidā šis atbalsts tiek sniegts?

«Tribune du progress» (Tunisija): Pajautāsim, ko par to domā korejiešu tauta, kura redzēja, ka amerikāņi iznīcināja tūkstošiem tas dēlu un ar napalmu sadedzināja tās pilsētas un ciemus. Pajautāsim vjetnamiešu tautai, kas deviņus gadus cieta no iznīcinošā kara, ko ASV atbalstīja ar naudu un ieročiem. Pajautāsim alžīriešu tautai, kam nu jau septiņus gadus uzspiests cits iznīcinošs karš, kur tāpat piedalās ASV nauda un ieroči, nerunājot jau par «H-26» un



— Jūs kā no Mēness nokritis...

— Aha! Vai te ir zeme?

G. Grundbergas veidojums

to nometām bumbām. Pajautāsim irāniešiem: kas nogāza Mosadiku un piesavinājās 40 procentus Irānas naftas? Irakas iedzīvotājiem: kā interesēm kalpo CENTO bloks? Kas atbalstīja Nuri Saīdu? Kas plānoja flotes desantu Libānā? Pajautāsim indonēziešiem: kas apbruņoja dumpiniekus Sumatrā? Kongojiešiem: kas uzstājās pret centrālo un neatkarīgo valdību? Kas atļāva Mobutu padzīt parlamentu? Nogalināt Lumumbu? ... Atbilde būs viena un tā pati: Amerikas Savienotās Valstis.

Komentētājs: Tad jau ASV rīcība ir pilnīgi pretēja prezidenta Kenedija vārdiem!

«Tribune du progress» (Tunisija): Tās rīkojas visā pasaulē kā imperiālista žandarms...

«TRIJNIKS»

Komentētājs: Kenedijs uzstājās pret ANO izpildu orgānu struktūras izmaiņu. «Radīt triumvirātu, kolēģiju vai kaut kādu pārmaiņu varu», viņš saka, «nozīmētu aizstāt kārtību ar anarhiju, darba spēju ar paralīzi un pārtiecību ar apjukumu».

mul» Šādam apgalvojumam taču nav nekādas loģikas!

«Daily Worker» (Anglija): Kāds mūsu lasītājs, kurš nav kristīgais, jautā: «Kāpēc gan kristīgām nācijām vajadzētu pretoties «trijnīka» principam? Vai tad baznīca arī nav balstīta uz trīsvienības principa?».

Komentētājs: Un prezidents Kenedijs vēl apgalvo, ka viņš esot kristietis! Vienvaldība viņam acīm redzot vajadzīga, lai ASV to varētu izmantot savtīgās interesēs tāpat kā Hamaršelda laikā.

ANEKNOTE

Kāds džentlmenis jautā savam kalpotājam: «Kā var atšķirt žaģatas tēviņu no mātiņas?» Kalpotājs atbild: «Tēviņš ir ar baltumiem un raibumiem, bet mātiņa ar raibumiem un baltumiem.»

Bet kā atšķirt «jauno» pieeju ASV ārpolitikā no vecās? Pavisam vienkārši! Agrāk ASV valstsvīri darīja vienu, bet runāja citu. Tagad tie runā vienu, bet dara citu.

Pārrunu noorganizējis un vadījis

H. PRIEDITIS



IZSLĀPUŠIE: Vai, veikals atvērts tikai līdz deviņiem vakarā! NAKTSSARGS: Nekas, toties es strādāju līdz deviņiem rītā.

G. Bērziņa dms.

Dadzis

Kas Gan Viss Nenotiek Pasaulē



Dienvidāfrikas republikā saskaņā ar likuma pantu par komunistu uzskatāms ikviens, kas pēc policijas domām ir komunisti. Likuma komentāros tuvāk paskaidrotas komunistu varbūtības pazīmes: bībeles nepazīšana un ieteplīga izturēšanās pēršanas laikā.

Daudzo Londonas aristokrātisko klubu vidū ir arī «Klusētāju klubs». Reiz šajā klubā ļautās laupītāji. Viņi vērsa savus ieročus pret klusētājiem, aplaupīja tos un klusdami aizgāja. Kāds no kluba biedriem atrāva logu un sāka saukt pēc palīdzības. Laupītājus aizturēja, bet tradīcijas pārkāpēju nekavējoties izsūtīja no kluba.

Kā ziņo franču laikraksts «Temps», Meksikas galvaspilsētā Mehiko vēl šodien spēkā ir likums, kas aizliedz kavalāriem dziedāt serenādes zem savu iemīļoto loģiem ilgāk par vienu stundu.

Lai sekmīgi cīnītos pret atjautā ātruma pārniecību, ASV autoinspekcija jau ilgāku laiku

izmanto radarierīču pakalpojumus. Taču biznesmeņi neizmirst «nabaga» šoferus. Kāds apkērtīgs izgudrotājs konstruējis šoferu vajadzībām speciālu cigarešu kārbīgas ieluma radarierīci, kas brīdina šoferus, kad auto iebruc policijas radarsistēmas joslā. Firma savā prospektā norāda, ka viņu konstruētā radarierīce maksā tikai 40 dolāru un tas esot daudz lētāk nekā pastāvīgi maksāt soda naudas.

Pēc 3 mēnešu ilgās kopdzīves tika šķirta amerikānietes Alises Zigovicas un viņas vīra Stenlija laulība. Savu prasību šķirt laulību mīsis Zigovica motivēja šādi: «Mans vīrs gandrīz visu dienu gul qultā, skaita naudu un pārdod pa telefonu akcijas. Turklāt man jāstrādā divos restorānos, lai nopelnītu naudu iztikai, kaut gan manam vīram plēder īpašums 0,5 milj. dolāru vērtībā. 35 dienas no kopdzīvē pavadītā laika mans vīrs ir pārticis tikai no vitamīnu tabletēm un ūdens.»

Ar tiesas lēmumu Lielbritānijas bij. premjer-

ministra sera Vinstona Čerčila meitai Zārai Čerčilai-Bošānai aizliegts turpmāk kāpinu telpās, gaitenā utt. izmētāt pudeles (ar vai bez saturā). Kad Zāra ir piedzērussies, viņa labprāt nodarbojas ar šo divālo «sporta paveidu».

Kaut gan Amerikas Savienotajās Valstīs jau ir «Desiņu diena», «Šiera diena», «Skanuplašu diena» un vairākas citas dienas, «Novārtā atstāto precēto vīru asociācija» tagad ierosinājusi ieviest «iztrūkušo poļu dienu».

Rietumvācijas politiku vidū nesen radās ass strīds par to, kurā gestapo cietumā Adenauers sēdētājs trešās impērijas laikā: Landsbergā vai Klingelpicā? Tagad beidzot valsts sekretārs Globke šo jautājumu atrisinājis. Viņš paziņoja, ka Bruvelleras cietuma 59. kamera būtu pārvērtama par piemīnas vietu par godu «pretestības kustības dalībniekam Konrādam Adenaueram». Šeit tēlām viņš 1944. g. 21. jūlijā bija atradies apcietinājumā veselu stundu.

Ko darīt, ja bankas kasiera deguna priekšā parādās revolveris un viņš izdzird bargu uzsaukumu: «Naudu vai dzīvību!» Uz šo komplicēto jautājumu atbild bijetens, ko izdevusi «ASV bankieru asociācija». Tajā kasierus ar konkrētiem piemēriem pamāca, kā samulsināt laupītāju. Lūk, viens gadījums:

Kādal kasierel bandīti piedraud ar revolveri. Viņa aukstasinīgi atbild: «Dodiet man apskatīt revolveri, vai tas tiešām ir īsts. Varbūt ar to var tikai pabaidīt zvirbuļus. Ja revolveri nepārādīsiet, es naudu nedošu.» Apmulsušais laupītājs pazūd.

Tā kā banditisms Amerikas Savienotajās Valstīs ir plaši izplatīts, instrukcijas autors lēd pie bankām piekārt uzrakstu: «Laupītājiem ieeja aizliegta.» Instrukcijas autors ir cieši pārticēnāts, ka, izlasījis uzrakstu, bandīts apdomāsies un bankā neloies.

Nesen Londonas varas orgāni nolēma veikt radikālus pasākumus, lai novērstu bezdarbu vīriešu vidū. Taču šī mērķa realizācijai pilsētas tēvi izdomāja patiesi savdabīgu metodi. Viņi aizliedza... visām precētajām sievietēm strādāt valsts iestādēs.

Kāds psiholoģijas students nesen publicēja kādā Ņujorkas laikrakstā sludinājumu, kurā viņš piedāvāja interesentiem pērtikus, kas apmācīti par apteksnēm. Students saņēma 7321 pirkšanas piedāvājumu.

Students rakstā disertāciju par tematu: «Laužu ietīcība un vientiesība.»

Anģļu autoinspektora Franka Evansa priekšniecībai līkās divālni, ka šis satiksmes drošības sargs regulāri pazaudēja savu ķiveri. Kad Franks plekto reizi pieprasīja jaunu galvassegu, apgalvojot, ka veco pazaudējis, priekšniecība nolēma viņu slopeni novērot, izrādījās, ka autoinspektors savas ķiveres par dārgu naudu pārdod ASV tūristiem, kas uz tām krīt kā mušas uz medu.

Lords zīmoglabātājs Hīzs britu apakšnamā enerģiski atsauc apgalvojumus, ka viņas majestātes Elizabetes II valdība atbalstot Portugāles prezidenta Salazara politiku Angolā. «Mēs tikai palīdzam Portugālei kā mūsu sabiedrotajai NATO organizācijā», viņa svinīgi paziņoja.

Uz kāda Insbukas (Austrijas) nama fasādes pirms 15 gadiem piestiprināja piemīnas plāksni ar šādu uzrakstu: «Šeit cīnījās Austrijas pretestības kustības dalībnieki — antifašisti.»

Nesen piemīnas plāksni noņēma. Vietējais laikraksts paskaidroja, ka tas darīts sakarā ar tūristu skaita pieaugumu no Rietumvācijas, kuras pilsoņus nevajagot kaltināt.

Pa «Dadža» pēdām

Žurnāla š. g. 15. numurā publicējam fejetonu «Viesmīlība un benzīns», kurā tika kritizēta benzīna un smērvielu pārdošanas kārtība satiksmes līdzekļu individuālajiem īpašniekiem, tūristiem u. c. «Degvielas» benzīna stacijās.

Atbildot uz fejetonu, kombināta «Degviela» vadība mums ziņo, ka esošā degvielas pārdošanas kārtība ir atzīta par neizdevīgu. Tādēļ kombināts «Degviela» ierosinājis LPSR Autotransporta un šoseju ministrijā apstiprināt tādu pārdošanas kārtību, ka braucēji var iegādāties degvielu jebkurā benzīna stacijā pret samaksu skaidrā naudā.

LKP Limbažu rajona komitejas sekretārs mums ziņo, ka šū gada 15. numurā ievietotais raksts «Paldies, pietiek...», kurā atzīmēti trūkumi darba organizācijā, lopkopības fermu mehanizācijā un darbā ar kadriem Umurgas paraugsaimniecībā, apspriests LKP Limbažu rajona komitejas birojā.

Žurnālā ievietotajā rakstā minētie trūkumi «Roperbeķu» un «Pīķu» novietnes fermu mehanizācijā atbilst patiesībai. Par trūkumiem kadru izvietojšanā no darba atbrīvots partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Krasiņš.

Par nelikumīgu saimniecības

kokmateriālu izsaimniekošanu privātām personām ārpus saimniecības teritorijas LKP Limbažu rajona komitejas birojs bijušajam paraugsaimniecības direktoram b. Kuplajam uzlicis partijas sodu.

Atbildot uz tajā pašā numurā ievietoto fejetonu «Veselība pirmajā vietā», Alojās ciemata izpildu komiteja mums ziņo, ka rakstā uzrādītie fakti atbilst patiesībai. Ceļš uz Pavāru infekcijas slimnīcu atrodas sliktā stāvoklī. Šo trūkumu novērsis: kolhoza «Boļševiks» valde apņēmies ceļu salabot oktobra mēnesī.



— Uz priekšu, mani dārgie! Man jūs varat sekot aizvērtām acīm!

C. Nerzviška sim.

Ārzemju humors



— Nē, man nav bail. Es tikai esmu nolēmis medīt vienīgi ziloņus.

«Vie Nuove», Itālija



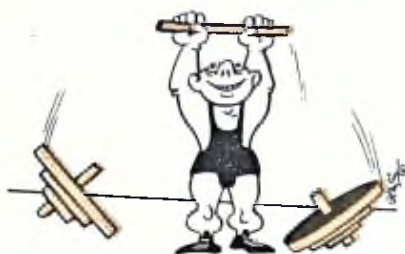
— Atvaļinājums tev gājis labumā. Tagad tu stum jau daudz ātrāk nekā šurp braucot!

«Humanité-Dimanche», Francija



— Un ko tad jūs darīsit ar naudiņu?
— Jūs neticūsi: es to atdošu tiem, kam tās nav!

«Vie Nuove», Itālija



Bez vārdiem.

«Urzica», Rumānija



— Vai jūs velaties konsultāciju?
— Nē, doktor. Gribu tikai atdot jums atpakaļ tās divdesmit vizītes, ko saņēmu pagājušajā ziemā no jums.

«Vie Nuove», Itālija



— Tas bija ārkārtīgi interesanti. Vai jūs nevarētu to atkārtot vēlreiz?

«Neue Berliner Illustrierte», VDR.



— Varbūt tomēr ir kāds cits papomiens, kā dabūt roku ārā?

«Szpilki», Polija

Журнал
«ДАДЗИС»
на латышском
языке
Nr. 21 (117) 1961.

Redakcijas kolēģija: I. Palkova (red.), Pēteris Eteris, Z. Grīva, Z. Haskins, J. Karnītis, R. Kovnats, J. Kipers, V. Mihailova (red. vietn.), E. Rusmanis, V. Vaidmanis. Tehn. red. L. Smata. Laikraksta «Cina» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kop. Redakcijas adrese: Rīgā, Vainu ielā 2. Tālrūni redaktoram 23983, sekretāram 20761, līdzstrādniekiem 21828, 25270, māksliniekiem 25370. Iespiests Latvijas PSR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpnīcības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Salikta 1. tipogrāfijā «Cina» Rīgā, Blaumana ielā 3840. Parakstīts iespiešanai 1961. gada 25. oktobrī. Jf 00839. Pasūt. Nr. 3382, Paplrs 72/1088, 1 pap. lokans, 2,74 uzsk. Iespiests, Metleng 57.400. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

Pēdējās vēlēšanās Rietumvācijā Adenauera partijā KDS cieta smagu sakāvi, taču vecais kanclers no tā nekādus secinājumus nav taisījis.

Fakto.



ADENAUERS: Es uzskatu, ka šo politiku vajag katrā ziņā turpināt!